

Reformace

Březen 2020

Ročník 8, číslo 69

OBRAŤ SE, A BUDEŠ SPASEN!

Z kříže Golgoty, odkud se vylévá milost z krvavých rukou Ježíše, ze zahrady Getsemane zní volání: „Obraťte se ke mně a dojdete spásy, veškeré dálavy země“ (Iz 45,22). Z vrcholu Golgoty, kde Ježíš volá „Je dokonáno!“ (J 19,30), slyším zvolání: „Obrať se, a budeš spasen.“ Ale slyším také volání své duše: „Ne! Podívej se na sebe!“ Ó, dívej se na sebe a budeš ztracen. Dokud se budeš dívat na sebe, nebudeš mít žádnou naději. Nezáleží na tom, kdo jsi ty, ale záleží na tom, kdo je Bůh, a kdo je Ježíš Kristus, který jediný tě může zachránit.

Charles Haddon Spurgeon (1836-1892)

OBSAH

Modlitba je nezbytná ke spáse člověka	3
Boží trpělivost.....	5
K čemu vede podřízenost.....	10
Nejvyšší vrcholek víry (Žd 11,17-19; Gn 22,1-18).....	12
Jákob je podveden (Gn 29,1-29)	23
Osm věcí, které by nás měl koronavirus naučit.....	34

MODLITBA JE NEZBYTNÁ KE SPÁSE ČLOVĚKA

John Charles Ryle

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

MODLÍŠ SE?

Mám na tebe otázku. Skládá se ze dvou slov. Modlíš se?

Tuhle otázku nedokáže zodpovědět nikdo kromě tebe. To, jestli se účastníš veřejných bohoslužeb, ví tvůj starší. To, jestli se ve tvém domě konají rodinné modlitby, vědí tvoji příbuzní. Ale to, jestli se modlíš, či nemodlíš v soukromí, je záležitostí mezi tebou a Bohem.

Prosím tě z celého srdce, abys věnoval pozornost předmětu, který před tebe teď předkládám. Neříkej, že moje otázka je příliš osobní. Pokud je tvoje srdce před Bohem v pořádku, není nic, čeho by ses měl bát. Neodbývej moji otázku odpovědí, že své modlitby odříkáváš. Je totiž něco jiného odříkávat modlitby, a něco jiného se modlit. Netvrď mi, že je moje otázka zbytečná. Pár minut mi naslouchej a já ti ukážu, že pro ni mám pádné důvody.

NEZBYTNÁ KE SPÁSE

Ptám se, jestli se modlíš, protože modlitba je naprosto nezbytná ke spasení člověka.

Říkám naprosto nezbytná, a neříkám to bez rozmyslu. Nemluvím nyní o nemluvňatech nebo duševně zaostalých. Nepokouším se vyřešit postavení pohanů. Víím, že od toho, kdo má málo, se málo očekává. Mluvím obzvláště o těch, kdo se nazývají křesťany, v zemi jako je ta naše. A o těch říkám, že žádný muž ani žena nemohou čekat, že budou spaseni, pokud se nemodlí.

Zastávám spasení milostí tak silně jako nikdo. Rád bych nabídl úplné odpuštění tomu největšímu z hříšníků, který kdy žil. Neváhal bych postavit se u jeho smrtelného lože a říct: „Uvěř v Pána Ježíše Krista nyní, a budeš spasen.“ Ale to, že se člověk může dobrat spasení, aniž by o něj požádal, to v Bibli nikde nevidím. To, že člověku bude udělena milost v jeho hříších, aniž by ze srdce požádal slovy: „Pane Ježíši, smiluj se nade mnou,“ to nikde nenacházím. Nacházím, že nikdo nebude spasen skrze své modlitby, ale nikde nevidím, že bude někdo spasen, aniž by se modlil.

Ke spasení není nezbytně nutné, aby člověk četl Bibli. Člověk může být nevzdělaný, slepý, a přesto mít Krista ve svém srdci. Není naprosto nezbytné, aby si člověk vyslechl veřejné kázání evangelia. Může se stát, že žije někde, kde se evangelium nekáže, může být upoután na lůžko nebo být hluchý. To však není případ modlitby. Ke spasení je naprosto nezbytné, aby se člověk modlil.

OSOBNÍ ZODPOVĚDNOST

Neexistuje žádná jednoduchá cesta ke zdraví nebo učenosti. Princové a králové, chudí lidé i rolníci, všichni musejí naplňovat potřeby svého vlastního těla a své vlastní mysli. Nikdo nemůže jíst, pít nebo spát v zastoupení. Nikdo nemůže někoho pověřit, aby se naučil abecedu za něho. Všechny tyto věci musí člověk dělat sám. Každý se musí odvolávat ke Kristu za sebe. A za sebe musí každý člověk mluvit k Bohu a modlit se. Musíš to dělat sám za sebe, neboť nikdo jiný to za tebe udělat nemůže.

Nemodlit se znamená být bez Boha, bez Krista, bez milosti, bez naděje a bez nebes. Znamená to, že jsi na cestě do pekla. Ještě se divíš, že se ptám, jestli se modlíš?

BOŽÍ TRPĚLIVOST

Arthur W. Pink

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

O Boží trpělivosti toho bylo napsáno mnohem méně než o ostatních dokonalostech Božího charakteru. Jen málo z těch, kdo se hlouběji zabývali Božími vlastnostmi, se dotklo Boží trpělivosti. Není lehké pro to najít vysvětlení, protože Boží shovívavost patří zcela jistě mezi Boží dokonalosti, stejně tak jako Jeho moudrost, moc nebo svatost. Je zrovna tak hodna našeho obdivu a úcty. Pravda, tento výraz není v konkordanci tak často k nalezení jako ty ostatní, ale sláva této milosti září z téměř každé strany Písma. Je jisté, že pokud není naším zvykem zamýšlet se nad Boží trpělivostí a naléhavě se modlit, aby naše srdce a cesty s ní byly v dokonalejším souladu, o mnohé přicházíme.

Základní příčinou, proč nám mnozí autoři nedokázali předat nic o Boží trpělivosti jako samostatném tématu, je pravděpodobně to, že rozeznat tuto vlastnost od Boží dobroty a milosrdenství, a obzvláště milosrdenství, je složité. Boží shovívavost je opakovaně zmiňována ve spojení s Jeho milostí a milosrdenstvím (Ex 34,6, Nu 14,18, Ž 86,15). Často je poukazováno na to, že Boží trpělivost je ve skutečnosti projevem Jeho milosrdenství. Ale to, že jsou to jedna a ta samá dokonalost a nemohou být od sebe oddělovány, neuznáváme, i když není jednoduché je rozlišit. Samo Písmo nás v tom utvrzuje, když o jedné z nich prohlašuje to, co nelze prohlásit o druhé.

PŘEVAHA BOŽÍ TRPĚLIVOSTI

Puritán Stephen Charnock zčásti definuje Boží trpělivost takto:

Je to část Boží dobroty a milosrdenství, ale přesto se od obou liší. Bůh je největším dobrem, oplývá nejvyšší mírností. Mírnost vždy

provází pravou dobrotu, a čím větší dobrota, tím větší mírnost. Kdo je tak svatý jako Kristus, a kdo tak mírný? Boží pomalost k hněvu je odnoží Jeho milosrdenství: „Hospodin je ... soucitný, pomalý k hněvu ...“ (Ž 145,8 ČSP). Při formálním uvažování nad tímto předmětem se liší od milosrdenství takto: milosrdenství přistupuje ke stvoření ze strany jeho ubohosti, trpělivost k němu přistupuje jako ke zločinci; milosrdenství ho lituje v jeho ubohosti, trpělivost snáší hřích, který způsobuje jeho bídnot a plodí další hříchy.

Osobně definujeme trpělivost shůry jako Boží moc ovládat sebe sama. Způsobuje, že snáší hříšné, a tak dlouho prodlévá s jejich potrestáním. Nahum 1,3 (ČSP) říká: „Hospodin je pomalý k hněvu, avšak velký v moci...“, což Charnock okomentoval takto:

Velcí lidé tohoto světa bývají vznětliví a nejsou tak připraveni odpustit tomu, kdo je zranil, či snášet toho, kdo je urazil, jako někoho, kdo má nižší úroveň. Je to nedostatek moci nad sebou samým, co člověka přiměje reagovat na provokaci nepatřičně. Princ, který dokáže ovládat své vášně, je králem sám sobě stejně jako svým poddaným. Bůh je pomalý k hněvu, protože je veliký v moci. Neovládá sám sebe o nic méně než své stvoření.

Z toho, co bylo právě řečeno, se domníváme, že Boží trpělivost se velmi jasně liší od Jeho milosrdenství. I když z ní stvoření těží, Boží trpělivost se týká především Boha - je to zdrženlivost, kterou uplatňuje na své skutky prostřednictvím své vůle. Jeho milosrdenství se naopak zcela zaměřuje na stvoření. Boží trpělivost je dokonalostí, která způsobuje, že Bůh strpí velká zranění, aniž by se s okamžitou platností pomstil. Proto je hebrejské slovo pro Boží shovívavost vyjádřeno v Nehemjáši 9,17 (ČSP) a Žalmu 103,8 (ČSP) slovy „pomalý k hněvu“. To neznamená, že se v Božím charakteru nenacházejí vášně, ale že Boží moudrost a vůle nacházejí zalíbení v konání plném vznešenosti a střízlivosti, které se hodí k Jeho vznešenému majestátu.

Abychom podepřeli naši definici, rádi bychom zdůraznili, že právě k této dokonalosti Božího charakteru se odvolával Mojžíš, když Izrael tak tragicky zhřešil v Kádeš-barneji, kde Izraelci tak těžce zkoušeli Hospodina. O svém lidu Hospodin řekl: „Budu ho bít morem a vydědím jej...“ Předobraz prostředníka (tj. Krista) Ho proto žádal: „Nuže, nechť se prosím vyvýší tvá moc, Panovníku, jak jsi prohlásil. Řekl jsi: ‚Hospodin je shovívavý...‘“ (Nu 14,17). Jeho *shovívavost* je tedy silou Jeho zdrženlivosti.

A opět, v Římanům 9,22 (ČSP) čteme: „Což **nechtěl** Bůh ukázat **svůj** hněv a uvést ve známost svou *moc*, a **proto** s velikou *trpělivostí* snášel nádoby hněvu připravené k záhubě?“ Kdyby Bůh okamžitě rozbil tyto nádoby k zatracení na kousky, neprojevalo by se, jak je Jeho moc ovládat se mimořádná. Tím, že snáší jejich proradnosti a dlouhou dobu odkládá jejich trest, se slavně ukazuje moc Jeho trpělivosti. Pravda, hříšní si vysvětlují Jeho shovívavost úplně jinak: „Poněvadž nad zločinem není hned vykonán rozsudek, tíhne srdce lidských synů k páchání zla“ (Kaz 8,11). Avšak pomazané oko obdivuje to, co oni znevažují.

„Bůh trpělivosti“ (Ř 15,5) je jedno z Božích jmen. Božství nese takové jméno, za prvé proto, že Bůh je jednak původcem, jednak předmětem milosti trpělivosti ke stvoření. Za druhé, trpělivost je to, čím je On sám v sobě – trpělivost je jednou z Jeho dokonalostí. Za třetí, jako vzor pro nás: „Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a *trpělivost*“ (Ko 3,12). A opět: „Jako milované děti následujte Božího příkladu“ (Ef 5,1). Když jste v pokušení pohrdnout druhým kvůli jeho hlouposti nebo odplatit někomu, kdo vám ublížil, vzpomeňte si na Boží nekonečnou trpělivost s vámi.

BOŽÍ TRPĚLIVOST – DŘÍVE A NYNÍ

Boží trpělivost se projevuje v Jeho *jednání s hříšníky*. Jak pozoruhodně se projevila vůči lidem v předpotopní době! Když se lidské pokolení jako celek zvrhlo a veškeré tělo propadlo zkaženosti, Bůh člověka nezničil, aniž by ho předem nevaroval. „Vyčkával“ (1Pt 3,20) pravděpodobně ne méně než

sto dvacet let (Gn 6,3). Během této doby byl Noe „kazatelem spravedlnosti“ (2Pt 2,5). Když pohané později uctívali stvoření a sloužili mu více než Stvořiteli a páchali ty nejohavnější odpornosti, které byly v rozporu i se zákony přirozenosti (Ř 1,19-26), čímž naplnili míru své nepravosti, Bůh navzdory tomu - místo aby vytáhl svůj meč a takové odpůrce vyhubil - „nechával pohanské národy žít, jak chtěly,“ a dával jim „z nebe déšť i úrodu v pravý čas“ (Sk 14,16-17).

Úžasně se Boží trpělivost uplatnila a projevila *vůči Izraeli*. Nejprve „snášel jejich chování na poušti“ celých čtyřicet let (Sk 13,18). Později, když Izraelci vstoupili do Kenaanu, následovali zlé obyčeje okolních národů a obrátili se k modlářství. Přestože je Bůh bolestivě trestal, zcela je nezničil, ale v jejich utrpení jim vzbuzoval zachránce. Když jejich hanebnosti vyrostly do takové míry, že by je nikdo kromě Boha nekonečné trpělivosti nemohl snést, ušetřil je přesto ještě po mnoho let, než dovolil, aby byli odvečeni do Babylónu. Nakonec jejich odpor proti Němu dosáhl vrcholu, když ukřižovali Jeho Syna. On však čekal dalších čtyřicet let, než proti nim poslal Římany. A to právě poté, co sami sebe odsoudili, když se nepovažovali „za hodné věčného života“ (Sk 13,46).

A jak nesmírná je Boží trpělivost *se světem dnes!* Lidé na všech stranách neskrývaně hřeší. Zákon shůry je pošlapáván a samotným Bohem je otevřeně pohrdáno. Je vskutku udivující, že hned nezasadí smrtící ránu těm, kdo se Mu tak nestydatě staví na odpor. Proč v jednom okamžiku nezastaví nadutého bezvěrce a bezostyšného rouhače tak, jak to udělal s Ananiášem a Safirou? Proč nepřikáže, aby se otevřela zem a pohltila ty, kdo pronásledují Jeho lid, aby jako Dátan a Abíram vstoupili zaživa do podsvětí? A co odpadlé křesťanstvo, kde se každá možná podoba hříchu v současnosti toleruje a praktikuje pod rouškou svatého Kristova jména? Proč neudělá spravedlivý hněv nebes přítrž takovým nehoráznostem? Odpověď je jen jedna: Protože Bůh snáší „s velkou shovívavostí ty, kdo propadli jeho hněvu a jsou určeni k záhubě.“

A co autor a čtenář? Pojdme zhodnotit své vlastní životy. Není to tak dlouho, co jsme následovali zástup, abychom se věnovali zlu. O Boží slávu jsme se nestarali a žili jsme, jen abychom ukojili sami sebe. Jak trpělivě snášel naše ohavné způsoby! Nyní, když nás milost vytrhla jako oharky z plamenů ohniště, dala nám místo v Boží rodině a darovala nám věčné dědictví ve slávě – jak uboze Mu odplácíme! Jak mělká je naše vděčnost, jak liknavá naše poslušnost, jak časté naše uklouznutí zpět! Jedním z důvodů, proč Bůh snáší, že ve věřícím zůstává hříšná přirozenost, je to, že chce ukázat „svou shovívavost vůči nám“ (2Pt 3,9 ČSP). Protože tato Boží vlastnost působí jen v tomto světě, Bůh ji využívá k tomu, aby ji projevoval vůči „svým vlastním.“

ŠKOLA SVATÉ ZKUŠENOSTI

Ať uvažování nad touto dokonalostí shůry obměkčí naše srdce, zjemní naše svědomí. Ať se ve škole života naučíme „trpělivosti svatých“, konkrétně poddanosti Boží vůli a vytrvalosti v konání dobrého. Usilujme o milost, abychom mohli tuto dokonalost shůry napodobovat. „Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5,48). V kontextu tohoto verše nás Kristus vybízí, abychom milovali své nepřátele, žehnali těm, kdo nás proklínají, činili dobře těm, kdo nás nenávidí. Bůh snáší hříšné dlouho navzdory obrovskému množství jejich hříchu. Máme tedy toužit po pomstě pro jedno zranění?

Z knihy Střípky poznání Boha.

K ČEMU VEDE PODŘÍZENOST

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

- ... aby učení Spasitele našeho Boha ve všem ozdobovali. (Tt 2,10 Kral)

Závěr desátého verše je završením celého oddílu od prvního verše. Je to něco, co je přímo řečeno otrokům, na straně jedné, ale zároveň to patří všem skupinám, které byly v tomto oddíle zmíněné. Svým jednáním máte být ozdobou učení, zdravého učení našeho Spasitele Boha.

Pokorné a podřízené jednání, ochotná služba, věrnost, ovládnutí jazyka, sebeovládání – to jsou známky zdravého učení. Pokud někde najdete takové věci v jednání člověka, potom si můžete být celkem jistí, že najdete také zdravé učení, kterému takový člověk věří a na kterém staví. Najdete evangelium Ježíše Krista, najdete proměňující moc Ducha svatého. Je to přesný opak všeho, co jsme viděli ve druhé polovině první kapitoly – sváry, nepodřízenost a s ní spojené rozpory, rozkoly a rozdělení, lpění na vnějších věcech, rozdělení rodin i církve, prázdné řeči, ziskuchtivé motivy, lži, lenost, zloba, poskvřené svědomí. Naproti tomu zdravé učení vede ke zdravému jednání. To je cesta spasení, jak připomíná apoštol Timoteovi, který se podílel na vedení efezské církve:

- *Dávej pozor na své jednání i na své učení. Buď v tom vytrvalý. Tak posloužíš ke spasení nejen sobě, ale i svým posluchačům. (1Tm 4,16)*

Naše jednání stojí na tom, čemu věříme a jde ruku v ruce s tím, čemu věříme. Čemu doopravdy věříme, se ukáže na tom, jak žijeme a jednáme. Bude to vidět na tom, zda a jak se podřizujeme, pozná se to podle toho, jestli ochotně a pokorně sloužíme druhým, jsme milí lidem kolem nás, bude to vidět na věrnosti v tom, co je nám svěřeno. Jednání je – slovy Písma – ozdobou učení. A ne ledajakého učení, ale učení našeho Spasitele Boha, tedy zdravého

učení. Takového učení, které vede ke Kristu a tedy ke spasení. Kristus je základem – jeho vtělení, život, služba, ukřižování, smrt a vzkříšení – to je naprostý základ evangelia. K tomu musí směřovat naše vyučování – aby On byl oslaven a vyvýšen. K němu musíme vést lidi, aby se pokořili před ním, aby ho vyznali jako Pána, aby uvěřili v jeho zmrtvýchvstání a byli spaseni.

A totéž evangelium potom dále proměňuje lidské životy. Jestliže někde nevidíme proměňující se lidské životy, potom na takovém místě nejspíš chybí evangelium. Chybí základ, na kterém se staví.

Možná bychom mohli říci, že chybí poslušnost, ale jsem přesvědčený, že pravda evangelia vždycky povede k poslušnosti. Proč to tak nebylo na Krétě? Protože v základu nebyla pravda evangelia, ale židovské báje a příkazy lidí – proto Titus zůstal na Krétě a učil to, co odpovídá zdravému učení. Podívejte se, co říká v následujících verších:

- *Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. (Tt 2,11-14)*

Boží milost je aktivní a vychovává nás. Kristova oběť je účinná a posvěcuje nás. Evangelium pracuje v Božích dětech a vede je k tomu, aby se zřekli bezbožnosti a byli horliví v dobrých skutcích. To je popis otroků Krista Ježíše. Je to také tvůj popis? Je evangelium ve tvém životě skutečně Boží mocí ke spasení? Žiješ z evangelia, které proměňuje tvůj život? To jsou otázky, na které si musí odpovědět každý sám, a já vás prosím, abyste nad nimi skutečně přemýšleli. Ptejte se sami sebe, zda skutečně žijete z víry, která je zjevná na vašich dobrých skutcích. A pokud byste měli nejmenší pochybnosti, že tomu tak není, spěchejte ke Kristu – on se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid horlivý v dobrých skutcích.

NEJVYŠŠÍ VRCHOLEK VÍRY (ŽD 11,17-19; GN 22,1-18)

Steven Cole

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Marla a já rádi zlezáme coloradské čtrnáctitisícovky, hory, které sahají do nadmořské výšky aspoň 14 000 stop. Pohledy shora berou člověku dech! Uděláte si o krajině pod sebou představu, jakou tam dole nikdy nezískáte. Zvlášť se mi to líbí, když jsme nahoře sami, a můžeme si jen sednout a kochat se tou krásou. Dnes se společně podíváme na Mount Everest víry. Abrahamova ochota obětovat vlastního syna Izáka je nejvyšší bod – samotný vrcholek – víry v celých dějinách, nepočítáme-li Ježíšovu ochotu přijmout kříž. Já jsem se takhle vysoko nikdy ani zdaleka nedostal. Můžu jen stát dole a vzhlížet vzhůru s vědomí, jak moc je moje víra nedostatečná. Ale i odsud zdola můžeme odkoukat několik důležitých postřehů, které nám pomohou vyšplhat výš. Jeho příběh nás učí, že...

Nejvyšším vrcholkem víry je vydat Bohu, když nás zkouší, to, co je nám nejdražší, a spoléhat přitom na to, že dodrží své sliby.

Autor hodlá v této kapitole ukázat těmto věřícím, jimž hrozily zkoušky, že víra překonává všechny překážky, i když se zdá, že okolnosti jsou v rozporu s Božími sliby. Víra dosáhne slíbeného požehnání – když ne v tomto životě, tak na věčnosti – tím, že se dívá na Boha a ne na okolnosti. Ale s vírou je to jako se svaly. Roste, když ji často používáme. Proto...

1. BŮH NAŠI VÍRU ZKOUŠÍ.

„Abraham věřil, a proto šel obětovat Izáka, když byl podroben zkoušce.“ Jak napsal věřícím, kteří čelili pronásledování, Petr: „Z toho [svého spasení] se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých

zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus“ (1Pt 1,6-7). Když se řekne „zkoušet ohněm“, může to člověku nahánět strach, mějte ale na paměti, že:

A. Bůh naši víru zkouší, ale nikdy ne nad naše síly.

Pavel vysvětluje (1K 10,13): „Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.“ Podstatné jméno přeložené jako „zkouška“ je příbuzné se slovesem přeloženým zde i v Židům 11,17 jako „být podroben zkoušce“. Totéž sloveso používá i Jakub, když vysvětluje: „Kdo prochází zkouškou, ať neříká, že ho pokouší Pán. Bůh nemůže být pokoušen ke zlému a sám také nikoho nepokouší. Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí“ (Jk 1,13-14). Bůh nás *zkouší* a každá zkouška se může stát *pokoušením*, pokud podlehneme svým hříšným sklonům. Pokušení ale nepochází od Boha, ale z naší vlastní žádostivosti. Pokud ve zkoušce zhřešíme, nemůžeme z toho vinit Boha, protože Bůh nám v každé zkoušce dává východisko. Ví, co můžeme zvládnout. Pokud ve zkoušce selžeme, neměli bychom svalovat vinu na Boha, ale zkoumat, proč k selhání došlo a poučit se z toho. Přísloví 19,3 poznamenává: „Pošetilostí si člověk podvrací cestu, ale jeho srdce má zlost na Hospodina.“ Do potíží nás přivádí naše vlastní mravní hloupost, ale my bychom hned svalovali vinu na Boha. Ale místo abychom se hněvali na Pána, měli bychom spíš přijmout zodpovědnost za své chyby. Bůh zkouší naši víru, ale nikdy ne nad naše síly. Proč nás zkouší?

B. Bůh nás zkouší ne proto, abychom selhali, ale aby se ukázala kvalita naší víry a abychom ve víře mohli růst.

Důvodem, proč nás Bůh zkouší, je to, že chce nám a ostatním lidem ukázat skutečnou kvalitu naší víry. Bez zkoušek nevíme, jestli je naše víra

pravá. Zkouška ukáže, jak je naše víra silná. Pokud se ve zkoušce v důvěře poddáme Bohu, naše víra se posílí.

Na vysoké škole jsem absolvoval kurz první pomoci. Ale od té doby jsem za celých pětatřicet let neměl ani jednu příležitost uplatnit to, co jsem se tam naučil, abych někomu zachránil život. Kdybyste teď dostali infarkt a přestali dýchat, dali byste přednost tomu, abych vám poskytl umělé dýchání a masáž srdce *já*, anebo školený zdravotník, který to dělá často? *Možná*, že bych to dokázal, ale moje dovednosti v této oblasti nebyly nikdy prověřeny. Měli byste daleko větší šanci přežít, kdyby vám přišel pomoci někdo, kdo si svou schopnost provádět kardiopulmonální resuscitaci vyzkoušel mnohokrát.

Je povzbuzující, když si uvědomíme, že tato zkouška s obětováním Izáka nebyla první, kterou Bůh na Abrahama dopustil, a že Abraham v některých dřívějších zkouškách neuspěl. (Možná to ani se mnou není tak docela beznadějně!) Bůh na Abrahamovi trpělivě a věrně pracoval, a pomocí opakovaných zkoušek nechával jeho víru růst. Když Bůh poprvé povolal Abrama, aby opustil svou rodinu a své rodiště, uposlechl jen částečně. Odešel až do Cháranu, ale otce vzal s sebou. Teprve když jeho otec zemřel a Bůh ho opět povolal, uposlechl beze zbytku (Sk 7,2-4; Gn 11,31-12,4). Když konečně přišel do Kenaánu, byl tam hladomor. Aniž by hledal Boha, odešel Abram do Egypta, a tam zklamal, když se rozhodl představovat Sáru jako svou sestru (Gn 12,10-20). Několik let nato, když Bůh stále ne a ne splnit svůj slib, Abram opět selhal a obcoval s Hagarou, což vedlo k narození Izmaela (Gn 16). Neuspěl ani v další zkoušce, protože znovu zapřel, že je Sára jeho manželka (Gn 20).

Takže se nedá říct, že by byl Abraham začal jako bohatýr víry a nikdy nezakolísal. Zažil své vzlety a pády, stejně jako my. Vyrostl ve víře díky celé řadě zkoušek víry, ze kterých někdy vyšel vítězně, někdy ale také jako poražený. Pokud právě procházíte těžkou zkouškou, vezměte si k srdci Petrova slova určená trpícím svatým: „Moji milovaní, nebuďte zmateni výhnní zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého,

ale radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva“ (1Pt 4,12-13). Abrahamova reakce v této krajní zkoušce víry nám ukazuje, jak bychom měli ve zkouškách reagovat my:

2. NA ZKOUŠKY NAŠÍ VÍRY BYCHOM MĚLI REAGOVAT OKAMŽITOU POSLUŠNOSTÍ A TÍM, ŽE BOHU ZCELA VYDÁME TO, CO JE NÁM NEJDRAŽŠÍ.

To se snadno řekne, ale ne tak snadno udělá! Podívejme se, jak na tuto vrcholnou zkoušku reagoval Abraham:

A. Abraham uposlechl Boha okamžitě a bez odmlouvání, i když se zdálo, že je Boží příkaz v rozporu s Božím zaslíbením.

Abraham byl člověk, a tak se s tímto strašlivým příkazem prostě *musel* potýkat. Během třídenního putování na místo, které Bůh určil, musel Abraham čelit v myšlenkách pokušením jako: „A jsi si *jistý*, že to s tebou opravdu mluvil *Bůh*? Dobrý a milující Bůh by po otci určitě nemohl chtít, aby podřízl vlastního syna! To ti musel nakukat *satan*, abys provedl takovou hroznou věc! Nakonec, Izák je zaslíbený dědic, jehož potomkem má být Mesiáš! Zabít Izáka by znamenalo překazit Boží záměr!“ Bible nám ale o žádném takovém zápasu nic neříká. V Genesis je zaznamenáno prostě to, že Bůh Abrahamovi přikázal, aby obětoval svého syna, kterého miluje, a že Abraham vstal druhý den časně ráno a poslušně šel. V Židům 11,17 naznačuje čas slovesa „*obětoval*“ (KMS, NBK, KR), že ve svém smýšlení a ve svých záměrech Abraham Izáka již obětoval. Kdyby ho Bůh v posledním okamžiku nezastavil, byl by to udělal. (F. F. Bruce: *Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 308.)

Měl bych zdůraznit, že Bůh nikdy předtím ani potom nikomu nic podobného nepřikázal. V celé historii se to stalo jenom jednou. Abraham také neměl ani kousek Bible, podle kterého by se mohl orientovat. Předpokládám, že Bůh na Abrahama promluvil slyšitelným hlasem, který

Abraham zřetelně poznal. Dnes máme Boží úplně zjevení v jeho slově. Jen *zřídka*, pokud vůbec někdy, s námi mluví slyšitelným hlasem. *Nikdy* nám nepřikazuje udělat cokoliv, co by bylo v rozporu s jeho psaným slovem. Když psychicky narušený člověk tvrdí, že mu nějaký hlas přikázal, aby někoho zabil, nemluvil s ním Bůh, ale satan! Boží příkazy *nejsou* v rozporu s jeho slovem.

Musíme tedy Abrahamův příklad aplikovat opatrně, ale aplikovat ho musíme. A aplikace je tato: když nám Boží slovo přikazuje, abychom udělali něco obtížného nebo nepříjemného, musíme uposlechnout okamžitě a nepřít se s Bohem. Může to být příkaz, abychom setrvali v problémovém manželství, i když by byla velká úleva z něj odejít. Může to být příkaz milovat člověka, se kterým se těžko vychází, nebo odpustit někomu, kdo vám velice ukřivdil. V Bibli je hodně takových náročných příkazů. Pokud je budeme obcházet, naše víra neporoste. Pokud chceme ve víře dojít výš, musíme se s okamžitou poslušností podřídit Bohu. V Božím slově jsou také určité obtížné pravdy, které vyžadují, abychom se jim podřídili, ne abychom o nich diskutovali, chceme-li růst ve víře. Mnozí mají například potíže s učením o Boží svrchovanosti v tom, že některé vyvolí ke spasení, a jiné ne. Mají dojem, že je v rozporu s Boží vůlí, aby nikdo nezahynul, a že porušuje lidskou svobodu. Protože tyto věci nedokážou uvést do souladu, popírají to, co jasně a opakovaně učí, totiž, že Bůh se smilovává, nad kým chce, a koho chce, činí zatvrzelým (Ř 9,18). Věřím, že takovéto těžké pravdy nechápeme v první řadě tím, že bychom o nich přemýšleli nebo o nich diskutovali, ale tím, že je prostě přijmeme. I když se tedy zdálo, že Boží příkaz k obětování Izáka je v rozporu s jeho sliby a s jeho láskou, Abraham se mu okamžitě a poslušně podřídil.

B. Abraham vydal Bohu to, co mu bylo nejdražší.

Pro Abrahama by to bylo jednodušší, kdyby mu Bůh řekl: „Hodlám si vzít tvůj život!“ A přesto, že Sárů vroucně miloval, jsem si jistý, že by pro něj bylo snazší vzdát se Sáry než obětovat Izáka. V našem textu jsou tři

výrazy, které názorně ukazují, jak tvrdé to pro Abrahama bylo, když měl Izáka vydat Bohu.

Za prvé mluví o Abrahamovi jako o tom, komu se „dostalo zaslíbení“. Bůh Abrahamovi opakovaně sliboval, že z něj udělá velká národ. Abraham a Sára čekali pětadvacet let, od doby, kdy bylo Abrahamovi pětasedmdesát let, do doby, kdy mu bylo sto, než jim Bůh dal slíbeného syna Izáka. Po tolika letech čekání bez jakékoli naděje, že by se jeho slib mohl naplnit nějak jinak, jim Bůh nakonec tohoto výjimečného syna dal. A teď Abrahamovi řekne, aby tohoto převzácného syna zabil a spálil na prach!

Za druhé text říká, že Abraham obětoval svého „jednorozeného“ (KR). Abraham už měl Izmaela a později měl ještě další syny s Ketúrou (Gn 25,1-2, 5-6). Neznamená to tedy *jediný* syn, ale spíš *jedinečný* syn, slíbený syn. Je to stejné slovo, kterým Jan označuje Ježíše (J 1,14.18; 3,16.18; 1J 4,9), který je Božím Synem v jedinečném smyslu, v jakém Božím Synem nikdo není a být nemůže. Všichni si ve vztahu ke svým dětem děláme určité naděje: nejde jen o naděje, že budou uchráněny nebezpečí a že nás přežijí, ale také o naděje, že v životě dosáhnou úspěchu. Představte si, o kolik větší naděje si mohl dělat Abraham ohledně Izáka, jedinečného syna podle Božího slibu, který byl počat zázrakem, když všechny lidské naděje zklamaly!

Verš 11,18 ještě zdůrazňuje složitost celé situace tím, že připomíná zaslíbení: „Z Izáka bude pocházet tvé potomstvo.“ To tedy muselo Abrahamovi pořádně zamotat hlavu! Než se Izák narodil, prosil Abraham Boha, aby udělal syna zaslíbení z Izmaela, ale Bůh jeho prosbu odmítl: „A přece ti tvá žena Sára porodí syna a nazveš ho Izák (to je Smíšek). Svou smlouvu s ním ustavím pro jeho potomstvo jako smlouvu věčnou“ (Gn 17,19). Takže teď má Abraham Izáka, kterému je pravděpodobně nějakých dvanáct až dvacet let, a Bůh mu řekne: „Obětuj ho jako zápalnou oběť!“ Nic nebylo Abrahamovi dražšího než Izák, a Bůh teď po Abrahamovi chce, aby Izáka zabil! Když nepočítáme Ježíše a jeho oběť na kříži, Bůh nikdy nikomu nic těžšího nepřikázal!

To, co se právě chystám říct, není jednoduché uplatnit v praktickém životě, ale všichni na tom potřebujeme pracovat: *Bůh by pro mne měl být mnohem cennější, než třeba i ten nejdražší dar, který mi kdy dal.* To měl Ježíš na mysli, když řekl: „Kdo přichází ke mně a nedovede se zřít svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem“ (Lk 14,26). V porovnání s tím, jak bychom měli milovat Ježíše, by naše láska k našim nejbližším měla téměř vypadat jako nenávist.

Ono je snadné přestat se dívat na Dárce a začít se soustředit na jeho dary. Modlíte se, aby vám Bůh dal manžela nebo manželku, a po letech osamělého života Bůh vaši prosbu splní. Potom vám ale hrozí, že tohoto partnera budete milovat více než Boha. Nebo jste bezdětní, a modlíte se za dítě. Bůh vás vyslyší a dá vám krásné dítě. Co kdyby vám Bůh ve své moudrosti a prozřetelnosti toto dítě vzal a nechal je zemřít? Připouštím, že ze ztráty některého z dětí mám dosud největší strach, i když jsou už všechny dospělé. Musíme se ale postavit otázce: Kdyby si Bůh jedno z mých dětí, nebo třeba i všechny, vzal k sobě, zahořkl bych a hněval se na Boha? Nebo bych přijal jeho vůli a řekl spolu s Jóbem: „Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno“ (Job 1,21)?

Dokonce i svou službu Bohu můžeme milovat více než Boha. Člověk se snadno tak zabere do práce na šíření Božího království, že při vši naší zaměstnanosti, dostane Bůh sedadlo až za službou! Kdysi jsem slyšel hovořit zesnulého Alana Redpatha, příkladného Božího muže. Vyprávěl, jak ho Bůh ranil mrtvicí právě v době, kdy služba procházela rozkvětem a objevilo se v ní množství příležitostí. Ležel v nemocnici a ptal se Boha: „Proč?“ A Pán mu důrazně řekl: „Víš, Alane, ona se ti nějak dostala práce před uctívání!“ Bůh chce mít v našich srdcích absolutně první místo, i kdyby to mělo znamenat obětovat Izáka! Když nám Bůh vezme něco, co je nám drahé, je to pro naši víru těžká zkouška. Uposlechneme ho s tím, že se mu naprosto podřídíme, jako Abraham? Nebo si budeme na Boha

stěžovat? Ale jak to Abraham dokázal? Řečeno jedním slovem, „vírou“. Verš 11,19 vysvětluje, jak ve své víře uvažoval:

3. VÍRA POČÍTÁ S TÍM, ŽE BŮH DODRŽÍ SVÉ SLIBY, I KDYBY TO ZNAMENALO, ŽE UDEĚLÁ VĚCI, KTERÉ Z LIDSKÉHO HLEDISKA NEJSOU MOŽNÉ.

Abraham počítal „s tím, že Bůh je mocen vzkřísit i mrtvé. Proto dostal Izáka zpět jako předobraz budoucího vzkříšení.“ Abrahamova víra v Boha byla tak veliká, že si říkal: „Jestli po mně Bůh chce, abych Izáka zabil, a přitom hodlá dodržet svůj slib, bude ho muset vzkřísit z mrtvých!“ Když si člověk uvědomí, že dějiny do té doby nezaznamenaly jediný případ, že by byl někdo vzkříšen z mrtvých, je to ohromující!

Řecké slovo přeložené jako „počítal“ je odvozeno od slova, jehož základní význam souvisí s číselnými výpočty. Časem získalo v užití mimo souvislost s čísly přenesený význam vyjadřující „započtení vlastností či důvodů“. (G. Abbott-Smith: *A Manual Greek Lexicon of the New Testament* [Charles Scribner's Sons], s. 270.) Znamená to vzít nějaká fakta v úvahu, a v jejich světle dospět k závěru. Abraham neudělal skok víry se zavřenýma očima. Vzal v úvahu Boží vlastnosti a jeho povahu. Bůh je láska, je spravedlivý a všemohoucí. Nikdy nás nepodvede. Je věrný a dodržuje to, co slíbí a k čemu se smlouvou zaváže. Slíbil, že jako Abrahamovi potomci se budou počítat ti, kteří vzejdou z Izáka. Izák ještě neměl žádné potomky, a přece Bůh Abrahamovi přikázal, aby Izáka obětoval. Proto musí mít Bůh v plánu vzkřísit Izáka z mrtvých! Dokonale logické!

Abrahamovy myšlenkové pochody nám ukazují, jak se vypořádat s každou zkouškou víry, s kterou se setkáme. Satan se nás bude soustavně pokoušet donutit k tomu, abychom pochybovali o některých stránkách Božího charakteru či o některých z jeho atributů, nebo je dokonce popírali. Přiměl Evu, aby pochybovala o Boží dobrotě, tím, že naznačoval, že jí Bůh upírá něco dobrého, když zakázal jíst ovoce ze stromu poznání. Občas nás ve zkouškách pokouší, abychom pochybovali o Boží lásce. Proto Pavel

zdůrazňuje, že nás žádná zkouška nemůže oddělit od Boží lásky v Kristu (Ř 8,35-39). Někdy se nás snaží přimět, abychom pochybovali o Boží svrchovanosti: „Dobrý a milující Bůh by nedovolil takovou zkoušku, jakou právě procházíš.“ Ale pokud mu na to naletíte, přiznáváte mu tím víc moci, než kolik jí skutečně má, protože nám může uškodit jen do takové míry, do jaké mu to Bůh výslovně povolí (Jób 1-2).

Jak jsme viděli, víra přenáší to, v co doufáme (Boží sliby), do přítomné skutečnosti. Dokazuje věci, které nejsou vidět (Žd 11,1). Víra věří, „že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají“ (11,6). Víra říká spolu s Abrahamem: „I když v této chvíli budí moje situace dojem, jako by Bůh nebyl milující a dobrý, já na základě toho, co mi slíbil ve své smlouvě, věřím, že způsobí, že se pro mne všechno obrátí k dobrému.“ Nebo jak to řekl Josef po všech těch strašných lumpárnách, které mu provedli jeho bratři: „Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro...“ (Gn 50,20).

Poslední část verše, která říká, že Abraham Izáka „dostal zpět jako předobraz“ (KMS), znamená toto: „Průběh událostí byl tak dramatický, že to bylo prakticky totéž, jako kdyby Izák skutečně zemřel a potom byl znovu vzkříšen z mrtvých.“ (Philip Hughes: *A Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 484.) Tato slova přitahují naši pozornost k tomu skutečnému hlavnímu důvodu, proč Bůh Abrahamovi přikázal, aby obětoval svého vlastního syna: *Byl to předobraz toho, co měl sám Bůh v úmyslu udělat se svým vlastním Synem na kříži.* Ten tvrdý příkaz, který dal Bůh Abrahamovi, ve skutečnosti není v rozporu s boží láskou, ale naopak jeho lásku *ukazuje* názorným a nezapomenutelným způsobem, do něhož se dokáže vcítit přinejmenším každý rodič. Nikdy jsem doopravdy nevěděl, jak moc mne můj otec miluje, dokud jsem se otcem nestal sám. Tehdy mi došlo: můj otec mne miloval zrovna tak, jako já miluji své dítě! A Bůh mne miluje ještě mnohem víc! Jak napsal Pavel: „On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“ (Ř 8,32).

ZÁVĚR

V září 1930 informoval *Moody Monthly* o průkopnické práci Arthura a Ethel Tyleeových mezi brazilskými indiány kmene Nhambiquara. Dosáhli určitých pokroků v „překonávání předsudků, v budování důvěry, v pochycení základů místního jazyka a v prvních projevech křesťanské lásky.“ Prosincové vydání však přineslo zprávu o tom, jak Arthur Tylee, Mildred Kratzová (zdravotní sestra, která se mezitím k jejich práci připojila) a malé dítě Tyleeových našli krutou smrt právě v rukou Indiánů, které milovali a kterým sloužili. Zatímco Tyleeovi po malých krůčcích získávali jejich důvěru, došlo ke střetu mezi Indiány a zaměstnanci vlády, kteří se pokoušeli v této oblasti postavit telegrafní vedení. Příslušníci kmene zřejmě zmatení ve své nevráživosti vůči vetřelcům napadli misionáře, kteří byli snadným terčem, protože jejich dům byl Indiánům vždy otevřený. Paní Tyleeová byl vážně raněna, ale přežila. Dne 4. ledna 1931 napsala právě na tom místě, kde ztratila manžela, malé dítě a přítelkyni, dopis (*Moody Monthly*, červen 1931). Úvodem poděkovala všem, kdo se věrně modlí, a ubezpečila je, že na útoku nenesou vinu. „Musíme věřit,“ psala dále, „že se to vše odehrálo až do nejmenšího detailu v souladu s plánem svrchovaně moudrého a milujícího nebeského Otce. Neříkám, že mu musíme rozumět, musíme jen věřit.“ Pokračovala podrobnější zprávou o průběhu útoku, při němž byla nejprve svědkem zavraždění svého manžela a pak ztratila vědomí. „V té chvíli, kdy jsem se probírala z mrákoty bezvědomí a shledala, že jsem ztratila nejen svou rodinu, ale přišla také o celý domov, jsem poznala Otcovu péči tak něžnou a laskavou, že se v ní i prudká osamělost onoho prvního dne odloučení stala čímsi posvátným a posvěceným. Ono ‚Laskavé světlo‘, které nikdy nehasne, ozářilo jeho přítomností dokonce i tyto dny. Proto od vás žádám, abyste věřili společně se mnou, že se nestala žádná nehoda, ale že byla pouze vykonána vůle našeho Otce. K vám, kteří jste Arthura znali a milovali, vznáším prosbu, abyste ho neoplakávali jako mrtvého, ale spolu se mnou se radovali, že byl povolán k vyšší službě.“ *Tohle* je ten nejvyšší vrcholek

víry: když nás Bůh zkouší, vydat mu to, co je nám nejdražší, a spoléhat na to, že dodrží svá zaslíbení. Kéž my všichni stoupáme ve víře stále výš!

OTÁZKY K DISKUZI

1. Proč je důležité rozlišovat mezi zkouškou a pokušením? Proč je to hřích, hněvat se na Boha, když podstupujeme zkoušku?
2. Jak můžeme poznat, jestli nám to, že máme něco udělat, říká Bůh nebo jestli to pochází z nějakého jiného zdroje?
3. Znamená víra zařadit rozum na volnoběh? Jak poznáme, kdy bychom se měli přestat pokoušet pochopit a začít pouze důvěřovat?
4. Jak překonat strach, že nám Bůh vezme to, co je nám nejdražší? Jak se s tím máme duševně vyrovnat?

JÁKOB JE PODVEDEN (GN 29,1-29)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Jákob musel odejít z domova, od svého otce a své matky. Bylo mu 77 let, když opustil otcův dům, aby se zachránil před svým bratrem a vydal se do Cháranu, aby si tam našel manželku z domu své matky a nikoliv bezbožnou pohanku, jako to udělal jeho bratr Ezau. Před odchodem Jákob dostal požehnání od svého otce – požehnání Abrahamovo, požehnání prvorozeného, požehnání, které předtím ukradl svému otci a svému bratrovi. Vzpomeňte si – Jákob se převlékl za Ezaua, vzal si jeho šaty, obalil si ruce kozími kůžemi, aby byl chlupatý jako Ezau, svému slepému otci, Izákovi, tvrdil, že je Ezau, na hmat vypadal jako Ezau, měl jeho šaty, takže byl cítit jako Ezau. Podvedl svého otce i svého bratra. Přesto ho nakonec jeho otec Izák propustil z domu se svým požehnáním.

Po odchodu z domova se Jákob setkal s Bohem. Zdá se, že to bylo Jákobovo první osobní setkání s Bohem. Bůh se mu dal poznat ve snu, ukázal mu, kým je a uzavřel s Jákobem smlouvu, podobně jako to předtím udělal s Abrahamem a s Izákem. Jákob uctíval Boha a určitým způsobem mu také odevzdal svůj život.

- *Jákob se tu zavázal slibem: „Bude-li Bůh se mnou, bude-li mě střežit na cestě, na niž jsem se vydal, dá-li mi chléb k jídlu a šat k odívání a navrátím-li se v pokoji do domu svého otce, bude mi Hospodin Bohem. Tento kámen, který jsem postavil jako posvátný sloup, stane se domem Božím. A ze všeho, co mi dáš, odvedu ti poctivě desátky.“ (Gn 28,20-22)*

Také Bůh něco slíbil Jákobovi – že ho bude provázet, že ho bude chránit, že ho nikdy neopustí, že mu požehná a jeho potomstvo velmi rozhojní. Jeho potomek bude požehnáním pro všechny čeledi země. Smyslem tohoto Božího slibu byla Boží sláva. Prostředkem k oslavení měla být proměna Jákoba

v Božího muže. Od tohoto okamžiku začíná Jákobova výchova – výchova Božího muže, proměna, která má oslavit Boha a nikoliv člověka. Do této chvíle řešil Jákob věci svým vlastním způsobem, hledal jednoduchá a snadná řešení, šlo mu jenom o sebe. Nyní nastupuje na cestu Boží kázně. Vstupuje na cestu Božího dítěte, které je vychovávané svým nebeským Otcem.

- *Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna. (Žd 12,6)*

Jákob se setkal s Bohem a stává se z něj nový člověk.

I. JÁKOBOVY ZKUŠENOSTI NA JEHO CESTĚ (v. 1-14)

Jákob dal Bohu slib a od té chvíle začíná nová etapa v jeho životě. Sedmasedmdesátiletý muž se vydává na cestu s Bohem. Začíná Boží výchova. Až se bude za dvacet let vracet, bude to úplně jiný muž – jeho postoj k Bohu je úplně jiný, než za východu slunce onoho dne, kdy se setkal s Bohem:

- *Nejsem hoden veškerého tvého milosrdenství a vsí tvé věrnosti, které jsi svému služebníkovi prokázal. Tento Jordán jsem překročil s holí, a teď mám dva tábory. (Gn 32,11)*

Ale i ten den, kdy znovu překračuje Jordán, se Jákob opět setkává s Bohem. Znovu je to v noci a i tentokrát se Bůh dává Jákobovi poznat. Jákob zápasí s Bohem a je mu zachován život. Vraťme se ale na začátek – do prvního verše 29. kapitoly:

Vykročil lehkým krokem (v. 1)

- *Jákob vykročil lehkým krokem a přišel do země synů Východu. (Gn 29,1)*

Jákobův lehký krok je jasným indikátorem, který ukazuje na to, že Jákob se setkal s Bohem takovým způsobem, který znamenal smíření s Bohem. Jákob byl spasen. Jeho hříchy byly sňaty. Bůh ho očistil – Jákob se spolehl na Boží slovo, na Boží slib – podobně jako Abrahám uvěřil Hospodinu a bylo mu to počítáno za spravedlnost. Každá duše, z níž spadne tíha hříchů pod Kristovým křížem, vykročí právě takovým krokem. Srdce je

osvobozeno od břemene viny, které je složeno k nohám našeho Spasitele. On ho vnesl na kříž a zaplatil za něj:

- *Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. (Ko 2,14)*

Proto vás volám, moji milí, vykročte lehkým krokem za Spasitelem. Břemeno vašich hříchů a vin bylo vymazáno. Spolehněte se na Pána a radostně ho ve víře následujte. A to nás vede k dalším veršům:

Boží zajištění (v. 2-8)

Následující verše našeho textu mluví o Božím zajištění. Jákob lehkým krokem došel až do země synů východu. Skoro tisíc kilometrů mezi Kanaánem a Háranem se srazilo do krátkého výletu. Kdyby každý den ušel 25 km, tak by bez přestávky šel 40 dní. Jákob se spolehl na Boží pomoc, kterou mu Bůh zaslíbil a Bůh ho dovedl až na místo určení. Musíme si připomenout, že Jákob do té doby pravděpodobně neopustil otcovský dům a jeho otec Izák nebyl žádný velký cestovatel. Izák se většinu svého života zdržoval na několika málo místech v Kenaánu.

Jákob na své cestě neměl žádnou GPS, neměl satelitní mapy, neměl pravděpodobně žádné mapy! Šel po tehdejších obchodních cestách, putoval lehkým krokem, a Bůh tento jeho krok vedl. Můžeme tady udělat srovnání s jinou osobou v podobné situaci – s Abrahamovým služebníkem Eliezerem, kterého Abraham poslal ke své rodině, aby odtamtud přivedl nevěstu pro Abrahamova syna Izáka. Tehdy ten služebník vyrazil s mnoha modlitbami a Bůh jeho kroky vedl. Abrahamův služebník dobrořečil Hospodinu:

- *Požehnán buď Hospodin, Bůh mého pána Abrahama, že od mého pána neodňal své milosrdenství a svou věrnost. Dovedl mě až do domu bratří mého pána. (Gn 24,27)*

Eliezer se modlil a Bůh na jeho prosby odpověděl a dovedl ho – ke studni! Jákob se nemodlil (!) a milosrdný Bůh ho dovedl – ke studni! Eliezer se tam setkal s Rebekou, Jákob se setkává s Ráchel. Bůh prokazuje svou věrnost svému lidu. V jednom případě velmi zbožný a moudrý muž a ve druhém

případě muž, nikoliv nejmladší, nicméně muž, který je úplně na začátku své cesty s Bohem.

Rozumějte mi, neříkám vám, že se nemusíte modlit a hledat Boží vůli a Boží vedení. To rozhodně ne. Říkám, že Bůh je milosrdný a jedná s každým přesně tak, jak to jeho situace vyžaduje. Přejde doba, kdy Jákob bude trávit celé dny s Bohem a bude hledat Boží vůli a Boží vedení. Nyní je na začátku své cesty s Bohem a Bůh s ním jedná jako s novorozencem. Bůh je věrný. Bůh i nám dal své zaslíbení a povede nás po svých cestách.

- ... *neboť Písmo praví: ‚Kdo v něho věří, nebude zahanben.‘ (Ř 10,11)*

Nebo jak to překládá B21: Kdokoli v něj věří, se jistě nezklame. Bůh je naprosto věrný. Nejedná s námi jako my s ním. My jsme nevěrní, my máme malou víru, my jsme často neposlušní a nechceme slyšet Boží slovo – jsme jako malé děti, které si zakryjí oči a myslí si, že když oni nevidí ostatní, tak ostatní nevidí je. I my si zakrýváme oči a myslíme si, že Bůh nás nevidí, zacpeme si uši a říkáme si, teď tady Bože nejsi. **Ale Bůh vidí, Bůh slyší, Bůh jedná!** Bůh je naprosto věrný. I když my jsme nevěrní, on zůstává věrný. Co slíbil, to také splní. Viděli jsme to Abrahamovi, viděli jsme to na životě Abrahamova syna Izáka. Bůh Abrahamův a Bůh Izákův jednal úplně stejným způsobem také s Jákobem! Vedl ho přesně tak, jak slíbil.

Chtěl bych vás povzbudit, bratři a sestry, abyste důvěřovali Bohu a nechali se jím vést. Kdo v něho věří, nebude zahanben. Bůh se na vás oslaví. Podřídte mu své životy, podvolte se jeho kázni a jeho vedení, ať promění váš život, ať promění vaši rodinu, ať promění vaše vztahy, ať promění vaši práci, vaše studium, váš odpočinek. Ať se Bůh stane Alfou i Omegou vašeho všedního života. Podívejte se, jak se oslavil na Jákobovi!

Setkání s rodinou (v. 9-14)

Jákob je doveden ke studně a kromě dalších pastýřů se tam setkává také s Ráchel, dcerou svého strýce Lábanu. Ráchel měla radost, když se dozvěděla, kdo Jákob je a běžela to říci svému otci. Také Lában měl radost, když spatřil svého synovce. Víte, Lában nebyl úplně nejlepší člověk.

Vzpomeňte si, jak to bylo v Gn 24, když Eliezer došel ke studni a potkal zde Rebeku a potom ji obdaroval:

- *Rebeka měla bratra jménem Lábana. Lában běžel ven k tomu muži u pramene. Viděl totiž nosní kroužek a na sestřiných rukou náramky. (Gn 24,29-30)*

Lában byl člověk velmi pragmatický a razil heslo, že účel světí prostředky, a to vždy a nejlépe v případě, že to bylo k jeho prospěchu. To byl Lában. Proto můžeme vidět jeho radost ze setkání se synovcem také z tohoto úhlu pohledu. Nicméně věřím také tomu, že se Lában radoval i normálně lidsky, protože se prostě setkal se svým synovcem, jehož nikdy neviděl. Bylo to dojemné setkání – jak ze strany Jákoba, tak ze strany Lábana.

- *Pobyl tedy [Jákok] u něho [Lábana] celý měsíc. (Gn 29,14)*

Když to tak zběžně čteme, tak si možná říkáme, že to bylo tak radostné setkání, a když se mluví o tom, že Jákok byl u Lábana celý měsíc, tak že to asi bylo takové veliké slavení a čas hostin a vyprávění. Ale myslím si, že hned následující verš dává všechno do správného světla a vede nás také k dalšímu bodu našeho kázání:

II. JÁKOBOVA MZDA (v. 15-20)

Lábanova nabídka (v. 15)

- *Potom řekl Lában Jákovovi: „Což mi budeš sloužit zadarmo jen proto, že jsi můj příbuzný? Pověz mi, jaká má být tvá mzda.“ (Gn 29,15)*

První měsíc strávený u Lábana, byl měsícem služby. Jákok pracoval pro Lábana. Pamatujete si, kdo byl Jákok? Muž, který miloval stany, který byl rád doma, nerad vycházel do krajiny, netoulal se venku, jako jeho otec Izák, který chodíval přemýšlet do polí, neběhal po krajině jako jeho bratr Ezau, který lovil zvěř. Rád byl v „civilizaci“. Mezi lidmi, tam, kde to žilo, kde bylo dobré jídlo, kde bylo určité pohodlí a zázemí.

Ale víte, co dělal Jákok u Lábana? Víte, čím se stal? Pastýřem ovcí! To je tvrdá špinavá práce, daleko od lidí, v pustině, v širých pláních, nebezpečná

práce, protože musíte své ovce chránit před dravou zvěří i před vetřelci. Nepohodlná práce, protože musíte spát venku, nemáte každý den chutné a skvělé jídlo, nemáte moc kultury a zábavy. Ale před námi už je jiný Jákob – Jákob, který se setkal s Bohem! Ani zdaleka nebylo v jeho životě všechno hotovo, ještě bylo nutné změnit mnoho věcí a mnoho postojů v Jákobově životě, ale Bůh už tam začal pracovat a Jákob se poddává pod mocnou ruku Boží. Přijímá od Boha to, co mu Bůh připravil. Možná si představoval jinou budoucnost, život blízko své matky, v domě svého otce, ale Bůh ho vedl jinak. Nebylo to jistě příjemné, věřím, že to Jákoba hodně bolelo, ale on se učil pokoře a učil se podřizovat se Bohu. Začal se učit přijímat od Boha to, co mu Bůh dává a přijímat to s vděčností. A tento jeho postoj přinesl v budoucnosti hojné ovoce. Už nyní můžeme tento jeho postoj vidět na způsobu, jakým si vybírá svou mzdu:

Jákob si vybírá mzdu (v. 16-19)

Jákob využívá nabídku svého strýce Lášana na mzdu a vybírá si jeho mladší dceru Ráchel, do které se zamiloval. Uzavírá s Lábanem smlouvu – že bude pracovat sedm let a potom od Lášana dostane Ráchel za ženu. Jákob miloval Ráchel a v tuto chvíli neměl nic jiného, co by mohl Lábanovi nabídnout, než sám sebe a svou práci. A pro Lášana to byla výhodná nabídka – Jákob odešel z otcova domu s požehnáním prvorozeného, takže mohl počítat s Jákobem jako s budoucím velmi bohatým zetěm. Navíc – sedm let práce za byt a stravu – to je skutečně dobrá nabídka.

Ukazuje nám to také, jak moc si Jákob cenil Ráchel – byl ochotný sedm let čekat – a nejenom čekat, ale aktivně pracovat. Ne na svém, ne pro sebe, ale pro Lášana a na Lášanově. Ze sedmi let tvrdé práce měl mít jenom jeden jediný užitek – a tím bylo svolení vzít si Ráchel. Nic jiného za sedm let nezískal.

Sedm let služby (v. 20)

Jákob byl zamilován do Ráchel a tak dvacátý verš pro nás nemůže být žádným překvapením:

- *Jákob tedy sloužil za Ráchel sedm let; bylo to pro něho jako několik dní, protože ji miloval. (Gn 29,20)*

Tady vidíme dobrý vzor pro křesťanskou službu. Dříve Jákob myslel na sebe a trápilo ho, že on není prvorozený, trápilo ho, že Ezau by měl dostat otcovo požehnání a tak přemýšlel o tom, jak připravit svého bratra o prvorozenectví, jak získat otcovo požehnání. Díval se na to, co má jeho bratr a srovnával to s tím, co má on sám. A to ho vedlo k nespokojenosti a k hříchu. Nyní je jeho cíl úplně jiný a on slouží. Slouží proto, aby on získal, ale tím hlavním motivem je láska k jiné bytosti, láska k Ráchel. Tato láska ho žene kupředu. A to je způsob, jak bychom měli sloužit i my.

Boží slovo nám ukazuje, že láska je hnacím motorem naší služby. Není to láska k nám samotným a není to ani láska k druhým – je to především láska k našemu Spasiteli. On je ten důvod. On je ten, koho milujeme, a proto s láskou sloužíme druhým lidem. Jistě – nechceme, aby lidé kolem nás skončili v pekle, ale tím hlavním motivem naší služby není láska k nim – ačkoliv lásku jim máme a musíme prokazovat – tím hlavním motivem je naše láska k Bohu a touha oslavit ho. Být jeho světlem a jeho solí. Proto chceme sloužit lidem, proto hledáme ztracené a zvěstujeme jim evangelium. A tato naše láska ke Spasiteli nás potom vede k tomu, že vidíme věci ve správné perspektivě. Vidíme svůj cíl v nebi a rozumíme tomu, že naše pozemské putování je jenom dočasné. Je to jenom chvíle, kdy můžeme uložit svůj poklad do nebe. Je to jenom krátká chvíle, a i když přicházejí rozličné zkoušky a soužení, tak víme, že:

- *Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy. (2K 4,17)*

Musíme jít dále k vrcholu našeho textu a to je:

III. JÁKOBOVA SKLIZEŇ (v. 21-29)

Jákob tvrdě pracoval pro Lámana sedm let a jeho jedinou vyhlídkou a jedinou mzdou byla možnost oženit se s Ráchel. Dovolte mi malou odbočku o vztahu Jákoba a Ráchel: Jákob s Ráchel spolu nechodili sedm

let. Oni žili vedle sebe s vědomím toho, že jednoho dne budou patřit jeden druhému. Ale nebylo by správné, aby trávili čas o samotě spolu, aby spolu chodili v tom slova smyslu, jak spolu chodí dnešní mladí lidé. Těch sedm byla pro Jákoba Ráchel jako každá jiná žena a Jákob byl pro Ráchel jako každý jiný muž. Jákobovo srdce hořelo pro Ráchel, miloval jí, a Ráchel věděla, že tento muž bude jednoho dne jejím manželem, ale to bylo vše. Navenek byly jejich vztahy stejné, jako se všemi ostatními kolem nich.

Jákob sklízí, co zasel (v. 21-25)

- *Potom řekl Jákob Lábanovi: „Dej mi mou ženu, má lhůta už uplynula. Toužím po ní.“ (Gn 29,21)*

Po dlouhých sedmi letech nadešel ten den. A Lában vystrojil svatbu. ALE! Nevíme přesně, zda Lában všechno plánoval od začátku – spíš si myslím, že nikoliv. Když uzavíral s Jákobem smlouvu, tak chtěl být čestný. Ale roky plynuly a okolnosti se změnily. Jeho starší dcera – nyní o dalších sedm let starší dcera Lea, zůstávala stále neprovdaná. A tak Lában vymyslel „úžasný“ plán.

- *Večer vzal svou dceru Leu a uvedl ji k Jákobovi, a on k ní vešel. (Gn 29,23)*

Jákob tady sklízí přesně totéž, co před sedmi lety – ještě v domě svého otce – zasel. Tehdy to byl mladší bratr, který se vydával za staršího bratra. Nyní je to starší sestra, která se vydává za mladší sestru. Tehdy si vzal bratrovo oblečení, aby byl cítit jako Ezau – nyní si Lea musela vzít svatební oblečení své sestry a použít její parfém, aby byla jako její setra Ráchel. Jákob si omotal ruce kozími kůžemi, aby připomínal svého bratra, Lea se musela naučit nějaká gesta své sestry Ráchel, aby se neprozradila hned na začátku. Jákob přišel za otcem, který neviděl, Lea vešla k Jákobovi za tmy uprostřed noci, kdy Jákob neviděl.

Co k tomu dodat? Celé aranžmá je tak dokonalé, že vylučuje jakoukoliv pochybnost a my musíme vidět Boží ruku, která dopadá na Jákoba a připomíná mu události z jeho vlastní minulosti. Je to Boží ruka, otcovská ruka, která má Jákoba proměnit a udělat z něj nového člověka. Jákob je ve

třetině cesty. Ještě dalších třináct dlouhých let bude Jákob přetavován, než se znovu setká s Bohem u potoka Jabok a jako kníže bude zápasit. A výsledkem bude nové Boží požehnání:

- *Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstáls. (Gn 32,29)*

To je nový Jákob – od té chvíle už navždy Izrael, Zápasí Bůh. To je také Boží cíl pro nás – Bůh z nás chce vytvořit nového člověka, který se stále více bude podobat tomu jedinému skutečnému člověku, jedinému, který je doopravdy dokonalým člověkem – Ježíši Kristu. Bůh nás přetavuje a jedná s námi. Naším úkolem v tom všem je, podvolit se pod mocnou ruku Boží. Podřídít se Bohu a s vděčností a s radostí – jak říká Jakub – přijmout Boží výchovu.

Bůh má s námi plán – měl ho s Jákobem a má ho i s námi. Proto se můžeme spolehnout na to, že všechno, co Bůh dělá v našich životech, je k našemu dobru a povede to k naší proměně. Může to být výsledek okolností, může to být dokonce důsledek hříchu, jako v případě Jákoba, jak to ještě uvidíme za chvíli, ale to všechno jsou věci, které Bůh používá k tomu, aby se oslavil a aby nás proměnil do podoby svého milovaného Syna.

- *Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu. Myslete na to, co všechno on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu. (Žd 12,2-3)*

Bůh použil hřích v Jákobově životě, aby Jákoba proměnil.

Důsledky hříchu (v. 26-29)

- *Ráno Jákob viděl, že to je Lea. Vyčítal Lábanovi: „Cos mi to provedl? Což jsem u tebe nesloužil za Ráchel? Proč jsi mě oklamal?“ (Gn 29,25)*

Toto ráno se jako vejce vejci podobalo okamžiku, kdy Ezau přinesl Izákovi jídlo ze svého úlovku a řekl: Já jsem Ezau, tvůj prvorozený. Bylo to potom, co Jákob už sehrál svou hru a odešel od svého otce s požehnáním:

- *Tu se Izák roztrásl a zalomcovalo jím zděšení: „Kdo to vlastně ulovil úlovek a přinesl mi jej? Ode všeho jsem pojedl, dříve než jsi přišel! A požehnal jsem mu! Požehnaný také zůstane.“ (Gn 27,33)*

Nyní se roztrásl Jákob. Vyčítal Lábanovi, možná zuřil, možná nenáviděl svého tchána Lábanu – ale už nemohl nic udělat. Mohl udělat jen velmi málo. A Lában s tím, jak se zdá počítal a měl všechno dobře promyšlené. Jákob mu bude sloužit ještě dalších sedm let. Sedm let čekal Jákob na svou nevěstu a potom během jednoho týdne měl dvě. Bylo to hříšné jednání Lábanu, které ho k tomu dovedlo. Věřím tomu, že Lában, chtěl být na začátku čestný, ale sedm let uplynulo a Lea nikdo nechtěl. Proto Lában vymyslel tento plán. Byl to hříšný plán, a když přemýšlíme o okolnostech, kdy musel říct Ráchel – ty nikam nejdeš, Lea si vezme tvoje šaty a půjde k Jákobovi a ty budeš tady a ani nemukneš, ty budeš lhát o tom, kdo jsi a ty budeš mlčet o tom, kdo je tvoje sestra, tak vidíme jenom hromadu odporného hříchu. Hřích se vrší na hřích. Ale i takto hrozný hřích Bůh používá k tomu, aby nás proměnil a naplnil svůj plán.

ZÁVĚR

I z takového hříchu je východisko – a to je pokání, víra v Ježíše Krista, odpuštění a smíření s Bohem i s lidmi. A to platí i tehdy, když hřích není na naší straně a my musíme nést důsledky cizích hříchů. I tehdy musíme hledat Boží tvář, smířit se s Bohem i s lidmi a odpustit. To, co říkám, není výzva k tomu, abychom hřešili. Jákob zhřešil a přineslo to tyto důsledky do jeho života:

- *Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své sobectví, sklídí zánik, kdo však zasévá pro Ducha, sklídí život věčný. (Ga 6,7)*

Toto je povzbuzení k tomu, abychom spoléhali na Boha v každé situaci, do které se dostaneme. Ať již vlastní vinou, nebo vinou někoho jiného. Musíme důvěřovat Bohu, že on nás vede tou správnou cestou a má pro nás připraveno jenom to nejlepší. A to i přes to, že nám to tak v daném

okamžiku vůbec nepřipadá. Není nikdo jiný, kdo by vás miloval tak, jako vás miluje Bůh.

- *Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas. (1Pt 5,6)*

Bůh je věrný, moji milí. Spolehněme se na něj. Důvěřujme mu. On nás povzbuzuje, abychom k němu utíkali:

- *Všechnu ,svou starost vložte na něj', neboť mu na vás záleží. (1Pt 5,7)*

OSM VĚCÍ, KTERÉ BY NÁS MĚL KORONAVIRUS NAUČIT

Mark Oden

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Ráno jsem se probudil v Neapoli, ve třetím největším italském městě, a byl jsem uvězněn (napsáno 2. března 2020). Veřejná shromáždění, včetně bohoslužeb, byla zakázána. Svatby, pohřby i křty byly zrušeny. Školy a kina, muzea a tělocvičny byly uzavřeny. Právě jsme se se svou ženou vrátili z nákupu potravin, který trval dvě hodiny kvůli dlouhým frontám u pokladen. Itálie má v současné době nejvyšší počet hlášených případů koronaviru mimo Čínu. Proto má 60 milionů lidí zůstat doma a nevycházet, pokud to není nezbytně nutné.

Jak máme jako křesťané reagovat na takovou krizi? Odpověď: S vírou se nemusíme bát. Máme se podívat do oka bouře a zeptat se: „Pane, co se mám naučit? Jak mě chceš změnit?“

Následujících osm věcí by nás měl tento děsivý koronavirus naučit nebo by nám je měl znovu připomenout.

1. NAŠE KŘEHKOST

Tato globální krize nás učí, jak jsme jako lidé křehcí. Každý den narůstá počet nemocných a počet zemřelých. Snažíme se dělat všechno pro to, abychom zastavili šíření viru. A zdá se, že jsme si jistí, že to bude úspěšné.

Nyní si představte virus, který je ještě agresivnější a nakažlivější než koronavirus. Pokud bychom čelili takové hrozbě, mohli bychom zabránit našemu vlastnímu vyhynutí? Odpověď je jasné ne. Je snadné na to zapomenout, ale lidé jsou slabí a křehcí. Slova žalmisty jsou pravdivá: „Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí; sotva ho ovane

vítr [nebo COVID-19], už tu není, už se neobjeví na svém místě“ (Ž 103,15–16).

Jak se nás tato lekce vlastní křehkosti dotýká? Možná nám připomíná, abychom své životy na této zemi nepovažovali za samozřejmost. „Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce“ (Ž 90,12).

2. ROVNOST VŠECH LIDÍ

Tento virus nerespektuje hranice mezi etniky ani mezi státy. Není to čínský virus – je to náš virus. Je v Afghánistánu, v Belgii, Kambodže, Dánsku, Francii, Americe. Většina zemí světa už byla zasažena.

My všichni jsme členy velké rodiny lidí, a byli jsme stvořeni k Božímu obrazu (Gn 1,17). Barva naší kůže, náš jazyk, náš přízvuk ani naše kultura nehrají žádnou roli v očích této nakažlivé nemoci. Ve svém utrpení nebo v bolesti ze ztráty někoho milovaného jsme si naprosto rovni – jsme slabí a nemáme slov.

3. ZTRÁTA KONTROLY

Všichni jsme rádi, když máme věci pod kontrolou. Chceme rozhodovat o své budoucnosti, být pány vlastního osudu. Pravda je taková, že dnes, mnohem více než kdykoliv v minulosti, můžeme rozhodovat o důležitých záležitostech vlastních životů.

Na dálku můžeme ovládat vytápění vlastního domu i jeho zabezpečení. Jednoduchým kliknutím v bankovní aplikaci můžeme posílat peníze do celého světa. Můžeme mít kontrolu nad svým tělem pomocí cvičení a medicíny. Ale možná je tento pocit vlády jen bublinou, která díky koronaviru praskla a odhalila pravdu, že ve skutečnosti nemáme věci pod kontrolou.

Nyní se úřady tady v Itálii snaží omezit šíření viru zavíráním, opětovným otevíráním a dalším zavíráním škol. Mají situaci pod kontrolou?

A co my? Vyzbrojeni desinfekčními prostředky se snažíme snížit riziko nakažení. Na tom není nic špatného. Ale můžeme říci, že máme situaci pod kontrolou? To těžko.

4. BOLEST Z VYLOUČENÍ

Před pár dny členka naší církve jela na sever Itálie. Po svém návratu do Neapole s ní její kolegové odmítli jít na večeři. Řekli jí, že i když se nepohybovala nikde v blízkosti červených zón ani nevykazovala žádné známky nakažení, bylo by prý pro ni lepší, aby na večeři nechodila. Toto odmítnutí ji zranilo.

Pětapadesátiletý majitel restaurace v centru Neapole se dostal do karantény poté, co výsledky testu ukázaly, že je nakažen koronavirem. I když se cítil relativně dobře fyzicky, byl zarmoucen reakcemi mnoha svých sousedů: „Co ho zranilo více než nákaza koronavirem, byl způsob, jakým s ním a s jeho rodinou jednala společnost ve městě, v němž žije.“ (Noviny *Il Mattino*, 2. března 2020).

Jsme stvořeni k tomu, abychom žili ve vztazích, proto není snadné, když jsme vyloučeni a izolováni. Přesto se teď mnoho lidí musí vypořádat s izolací. Podobnou zkušenost měli malomocní v době Ježíše. Museli žít v odloučení, a když procházeli ulicemi rodného města, museli volat: „Nečistý, nečistý! (Lv 13,45).

5. ROZDÍL MEZI STRACHEM A VÍROU

Jaká je vaše reakce na tuto krizi? Je snadné nechat se sevřít strachem. Je jednoduché vidět koronavirus všude, kam se podívám: na klávesnici svého počítače, ve vzduchu, který dýchám, v každém dotyku s druhým člověkem – čeká za každým rohem, aby mě nakazil. Nepanikaříme?

Ale možná nás tato krize volá k tomu, abychom reagovali jinak – s vírou a ne se strachem. Svou víru neupínáme ke hvězdám ani k nějakému neznámému božstvu. Věříme v Ježíše Krista, dobrého pastýře, který je také vzkříšením a životem. Jenom Ježíš má tuto situaci pod kontrolou. Jenom on

nás může provést touto bouří. A volá nás k tomu, abychom mu důvěřovali a spoléhali na něj, abychom měli víru a nebáli se.

6. NAŠE POTŘEBA BOHA A MODLITBY

Můžeme ale jako jednotlivci změnit něco uprostřed globální krize? Často se cítíme malí a nevýznamní. Přesto je tu něco, co můžeme udělat. Můžeme volat k našemu Otci v nebesích.

Modleme se za úřady v našich zemích a městech.

Modleme se za lékaře, kteří pečují o nemocné.

Modleme se za nakažené muže, ženy i děti, za lidi, kteří se bojí opustit své domovy, za ty, kteří jsou v karanténě, za ty, kteří musí být v kontaktu s druhými lidmi a tak riskují, že se nakazí, a za starší lidi.

Modleme se za to, aby nás Pán chránil a zachoval.

Modleme se k tomu, který nám může prokázat své milosrdenství.

Modlete se také za druhý příchod Pána Ježíše Krista, kdy budeme proměněni a uvedeni na místo, které pro nás připravil, kde nebudou slzy ani smrt, ani zármutek, pláč ani bolest (Zj 21,4).

7. MNOHO MARNOSTI V NAŠICH ŽIVOTECH

„Marnost nad marnost!“, řekl Kazatel. „Marnost nad marnost, všechno je marnost!“ (Kaz 1,2 B21). Je tak snadné ztratit nadhled uprostřed šílenství našich životů. Naše dny jsou plné lidí a projektů, práce a seznamů přání, domů a dovolených, takže jen stěží dokážeme rozlišit důležité od naléhavého. Ztrácíme se ve víru vlastních životů.

Možná nám tato krize připomíná, na co bychom se ve svých životech měli zaměřit.

Možná nám pomůže rozlišit mezi tím, co smysluplné a co je nesmyslné. Možná že sportovní utkání, nebo nová kuchyňská linka nebo další příspěvek na Instagramu nejsou pro mé přežití tím nejdůležitějším.

Možná nás koronavirus učí, na čem doopravdy záleží.

8. NADĚJE

V jistém slova smyslu není nejdůležitější otázkou, jakou máme naději tváří tvář koronaviru, protože Ježíš nás přišel varovat před přítomností mnohem smrtelnějšího a mnohem více rozšířeného viru – je to virus, kterým je nakažen každý muž, každá žena i každé dítě. A tato nákaza nevede jenom ke zcela jisté smrti, ale k věčné smrti. Náš druh žije podle Ježíše v pandemické nákaze zvané hřích. Jaká je vaše naděje tváří tvář tomuto viru?

Bible popisuje příběh Boha, který vstoupil do světa nakaženého tímto virem. Žil mezi nemocnými lidmi bez protichemických ochranných prostředků, dýchal stejný vzduch jako my, jedl stejné jídlo jako my. Zemřel v izolaci, odloučen od svého lidu, zdánlivě daleko od svého Otce na kříži – tím vším zajistil tomuto nemocnému světu protilátku na virus hřichu, a může nás uzdravit a dát nám věčný život. Poslouchejte jeho slova: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ (J 11,25-26)

[The Gospel Coalition](#)